

Az én szuperhősi történetem

Egy történetet szeretnék veletek megosztani, hogy ti is higgyetek a csodákban. A csodák léteznek és bízom benne, hogy e sztori után úgy fogtok hinni a csodákban, mint én.

Történt egy szép nyári napon, hogy lovagolni készültem. Tudjátok mivel jár ez: csizmapucolás, lovaglopálca előkeresése, a „sosem tudom hol van”, a fejemen ezzel az oroszlán sörényennel kezdeni valamit, hogy a kobak egyáltalán rá menjen a fejemre – rengeteg göndör hajam van). No, de nem is ez a lényeg. Lovardában vagyok. Lelovagoltam a lovamat, hulla fáradtan kifeküdtünk a mezőn, lehet picit meg is szunnyadtunk Csinossal. Ő a lovam. Mikor megébredtünk, kicsit furcsán éreztem magam, s egy csodás, hatalmas kék pillangót láttam, ami a vállamra szállt. Megpihent rajtam, még azt is mondhatom, hogy nézegetett, szemezett velem. Ahogy ott nézegetjük egymást, belémcsípett, nem fáj, de csodálkoztam, hogy egy ilyen gyönyörű, égszínkéék pillangó csípni is tud. Nem is tulajdonítottam neki túl nagy jelentőséget. Felpattantam Csinosra és a lovardáig meg sem álltunk. A lovamat szépen elrendeztem, közben a kék pillangó motoszkált a fejemben. Valahogy nem hagyott nyugodni. A gondolataim már otthon jártak, hogy mire hazamegyek, a tesóm szekál megint valamiért. Arra gondoltam, milyen jó lenne, ha a tesóm olyan kedvesen fogadni, mint a Kandúr, a cicám. És lássatok csodát! A tesóm, aki mindig szekál, soha nem látott kedvességgel fogadott.

- Helló tesó! Hogy ment a lovaglás? Már vártalak!

Elhültem. Ezután kimentem a kertbe a kutyámmal játszani és láttam, hogy a szomszéd fiú nem fogad szót az anyukájának. Nagyon rossz gyerek. Arra gondoltam, bárcsak olyan szófogadó fiú lenne, mint az én Morzsi kutyám. S láss csodát! Máté, mint egy szelíd kutyus leste édesanyja minden szavát. Ekkor már kezdett gyanússá válni a dolog. Azon gondolkoztam lehet, hogy egy varázspillangó csípett meg, és felruházott azzal, hogy teljesül minden gondolatom. No, ennek utána járok, gondoltam. Másnap reggel útnak indultam a nagypapámhoz, aki a legnehezebb ember, akit valaha ismertem. Morcos, mindig szomorú, nem örül, ha megyek. Az oda vezető úton megint a kék pillangóra gondoltam és arra, hogy bárcsak a papám olyan lenne, mint egy kedves bárány. Lássatok csodát! A papám, aki eddig azt se vette észre, hogy ott vagyok, tárt karokkal fogadott, megölelt, örült nekem és még süteménnyel is megkínált. Most már tudatosult bennem, hogy varázserőm van és hatalmamban áll rossz emberi tulajdonságokat bájos állati jellemekekre változtatni.

Tehát, ha reggelre kedves leszel, mint egy kiscica, vagy hűséges, mint egy kiskutya, vagy szorgos, mint egy hangya, esetleg szófogadó, akár egy ló, akkor tudd, hogy arra jártam.

Készítette:

Való Zsófi